

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: R.P., zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem Domažlice, nám. Míru 143,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, čj. DSH/14612/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobou ze dne 12. 1. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, čj. DSH/146112/14 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 9. 9. 2014, čj. MeDO-45052/2014-Václ (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly jako neodůvodněné zamítnuty žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (= žalobce) týkající se přestupku ze dne 31. 3. 2014 na základě příkazu Městského úřadu Domažlice ze dne

22. 5. 2014, čj. MeDO-26362/2014-Králj., který nabyl právní moci dne 10. 6. 2014, a provedený záznam bodů byl potvrzen.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť nevychází ze skutečného stavu věci, nemá podklad ve spisech a v provedeném dokazování a žalovaný nesprávně posoudil věc po právní stránce.

Žalobce, totožně jako v doplnění odvolání proti rozhodnutí o námitkách, namítal, že se dne 21. 7. 2009 nedopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu, jak je uvedeno v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061. Předmětné oznámení není pravdivé a není podloženo žádným rozhodnutím o uložení pokuty za přestupek. Jde o pouhé nepravdivé a nepodložené tvrzení policie, která nepředložila správnímu orgánu žádný doklad o projednání věci v blokovém řízení ani jiné pravomocné rozhodnutí, jímž by své tvrzení prokázala. Jestliže se žalobce přestupku nedopustil, a on se ho nedopustil, a nebyl-li policií správnímu orgánu předložen důkaz o pravomocném uložení pokuty za tvrzený dopravní přestupek, což nebyl, nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil předmětného jednání, natož pak aby bylo prokázáno to, že by mu za předmětné jednání (= „*jízda bez bezpečnostního pásu*“) mohly být po právu zaznamenány body v jeho bodovém hodnocení.

Záznam 2 bodů z 21. 7. 2009 v bodovém hodnocení žalobce, který byl na základě shora specifikovaného oznámení policie z 22. 7. 2009 proveden, je neoprávněný, nepodložený a nezákonný. Nezákonné je v důsledku toho i napadené rozhodnutí žalovaného.

Žalobce si je naprosto jistý v tom, že se dne 21. 7. 2009 nedopustil dopravního přestupku, natož pak aby se jej dopustil v centru Kdyně, jak je uvedeno v oznámení policie. Nejde tedy o situaci, kdy by si nebyl vědom toho, zda se něco stalo. Naopak si je plně vědom toho, že se nic takového nestalo. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby nyní, po téměř pěti letech, prokazoval to, že se nedopustil dopravního přestupku v centru Kdyně. Vozidlo zmiňované v oznámení policie užívala celá řada osob a doklady měl žalobce často uloženy přímo ve vozidle. I pokud by se tedy prokázalo, že policie kontrolovala řidiče daného vozidla inkriminovaného dne v centru Kdyně a uložila mu pokutu za jízdu bez bezpečnostního pásu, kterou řidič zaplatil, což ale prokázáno nebylo, rozhodně nešlo o žalobce.

Příslušná ustanovení právního předpisu ohledně záznamu bodů v bodovém hodnocení nelze vykládat jen formálně či formalisticky a rezignovat na zjišťování správnosti a podloženosti došlých oznámení v případě, že žalobce namítá jejich nesprávnost

a nepodloženost. Jsou to právě správní orgány, které nesou odpovědnost za to, že údaje v bodovém hodnocení jsou zaznamenávány po právu. Zejména pak jde o spolehlivé zjištění, zda je došlé oznámení řádně podloženo, tedy o zjištění, zda byla pokuta v blokovém řízení skutečně uložena, a pokud ano, pak zda byla skutečně uložena za přestupek spočívající v jednání zařazeném do bodového hodnocení dle přílohy k zákonu č. 361/2000 Sb., v příslušném znění, za který jediný je možné po právu zaznamenat příslušný počet bodů v bodovém hodnocení. Žalobce tvrdil a ze správního spisu bylo zřejmé, že v dotčeném případě podloženo nebylo a navíc jeho obsah neposkytoval spolehlivý podklad pro závěr, že jde o jednání zařazené do bodového hodnocení podle přílohy k zákonu o silničním provozu, takže záznam 2 bodů z 21. 7. 2009 byl u žalobce proveden zjevně neoprávněně.

Nebyl-li policií správnímu orgánu předložen důkaz o pravomocném uložení pokuty za tvrzený dopravní přestupek, což nebyl, a existuje-li jen oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061, a stručné vyjádření příslušné složky policie k dožádání Městského úřadu Domažlice, pak nebylo prokázáno, že by mu za předmětné jednání mohly být po právu zaznamenány body v jeho bodovém hodnocení.

Žalovaný staví své rozhodnutí na písemném vyjádření policie ze dne 3. 4. 2014, čj. KRPP-48848-3/ČJ-2014-030022, které při absenci pokutového bloku označuje za dostatečně věrohodný podklad a důkaz, s nímž může porovnat obsah oznámení policie z 22. 7. 2009, aby mohl dospět ke spolehlivému závěru, že záznam 2 bodů z 21. 7. 2009 je oprávněný. S tímto názorem žalovaného žalobce zásadně nesouhlasil a tvrdil, že zejména s ohledem na obsah oznámení policie z 22. 7. 2009 nelze odpovědi policie z 3. 4. 2014 bez důvodných pochybností, tedy spolehlivě, prokázat oprávněnost záznamu bodů z 21. 7. 2009. Odpověď Policie z 3. 4. 2014 rozhodně není věrohodným podkladem svědčícím o tom, že se přestupek stal a už vůbec není důkazem toho, že spočíval v jednání (porušení právní povinnosti), za které by bylo možné podle tehdy platné právní úpravy zapisovat body do registru žalobce.

Oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061, obsahuje popis skutku „*Jízda bez bezpečnostního pásu*“ a za následujícími slovy „*Tím porušil*“ je uvedeno „*ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990, ve znění pozdějších změn.*“ Zcela chybí uvedení zákonné povinnosti, která měla být porušena, a proto objektivně nelze dojít ke spolehlivému závěru, že byla porušena právě povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem stanovená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy podle tehdy platné právní úpravy mohly být body zaznamenány jen za porušení takto specifikované povinnosti, nikoliv za jízdu bez bezpečnostního pásu, jak je skutek bez dalšího popsán v oznámení. Z popisu skutku v oznámení je tedy možné dovodit např. to, že ve vozidle za jízdy chyběl některý bezpečnostní pás, který měl tvořit jeho výbavu, nebo mohlo jít o jízdu bez bezpečnostního pásu za situace, při které řidič nemusí být za jízdy připoután bezpečnostním pásem (např. couvání), atd. Mohlo tedy jít o situaci, kdy jednáním spočívajícím v „*jízdě bez bezpečnostního pásu*“ k přestupku podle práva vůbec nedošlo, nebo k přestupku došlo, ale nešlo o přestupek spočívající v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za který bylo podle práva možné zaznamenat body.

I kdyby někdo s projednáním v blokovém řízení za těchto okolností souhlasil a zaplatil pokutu, nebylo tím prokázáno, že by se dopustil jednání spočívajícího v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a písemné sdělení policie ze dne 3. 4. 2014 nemohlo být a není dostatečným důkazem pro závěr o oprávněnosti záznamu bodů. Nemá v podstatě žádnou důkazní hodnotu. Z písemné žádosti správního orgánu ze dne 11. 3. 2014, čj. MeDO-12586/2014-Václ, adresované policii, se podává, že byla policie žádána o sdělení informace, zda dotčené oznámení z 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061, je správně zapsané. Zároveň bylo žádáno o zaslání kopie pokutového bloku uvedeného v oznámení, případně jiných důkazních materiálů. V příloze byla Policii zaslána kopie oznámení z 22. 7. 2009. Policie zareagovala tak, že nedodala kopii pokutového bloku ani jiný důkazní materiál.

V prvním odstavci své odpovědi uvedla jen to, k čemu zasílá požadované informace, přičemž zrekapitulovala obsah oznámení, které obdržela v kopii přílohou žádosti správního orgánu, a zcela svévolně a nepodloženě v rekapitulaci uvedla i to, že nebyla splněna povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ve druhém odstavci pak sdělila informaci, že přestupek byl projednán prap. P.S. v blokovém řízení uložením blokové pokuty ve výši 500,- Kč, že pokuta byla na místě přestupcem zaplacená, že byly splněny všechny zákonné podmínky stanovené v § 84 odst. 1 zákona a že na místě projednání byl přítomen i druhý člen hlídky prap. J.T. Nakonec sdělila, že vzhledem k poměrně rozsáhlé reorganizaci Služby cizinecké policie došlo ke skartaci pokutového bloku a potvrdila řádný průběh projednání přestupku v blokovém řízení. Policie ve své odpovědi nezminila ani jediný doklad, svědka či evidenci, z níž by čerpala informace, žádné podklady nezaslala, a veškeré informace, které poskytla, zjevně čerpala právě a jen z kopie záznamu o projednání přestupku v blokovém řízení, kterou obdržela přílohou žádosti od správního orgánu. Sdělení policie z 3. 4. 2014 tedy objektivně nemá naprosto žádnou důkazní hodnotu a napadené rozhodnutí tudíž nemá oporu ve spisu a v provedeném dokazování.

Podle přílohy zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2009, obsahující přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, bylo možné zaznamenat dva body do bodového hodnocení řidiče za „porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, tedy nikoliv za „jízdu bez bezpečnostního pásu“, jak je bez dalšího uvedeno v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061.

V prvním odstavci vyjádření policie ze dne 3. 4. 2014, čj. KRPP-48848-3/ČJ-2014-030022, je sice v rekapitulaci popisu toho, na co se dožadující správní orgán dotazuje, zmiňováno porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ale toto dožádaný orgán uvedl bez jakéhokoliv podkladu, neboť nic takového není uvedeno ani v textu dožádání ze dne 11. 3. 2014, na které je reagováno, ani v písemném oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061, které bylo k dožádání připojeno. Toto si dožadující orgán zjevně jen domyslel bez toho, aby šlo o tvrzení mající jakýkoliv reálný podklad, neboť ve svém vyjádření žádné podklady nezmiňuje, k dispozici měl jen kopii oznámení od dožadujícího správního orgánu a z popisu skutku „jízda

bez bezpečnostního pásu“ bez citace zákonného ustanovení, které měl žalobce porušit, nelze spolehlivě dovodit, že by šlo o porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto je jen jednou z možností, které by mohly přicházet do úvahy.

Žalobce současně namítá, že žalovaný zásadně procesně pochybil tím, že za dané situace nevyžadoval od policie důkazní prostředky či návrhy za účelem prokázání skutečností, které jsou uvedeny ve sdělení z 3. 4. 2014, a postavil napadené rozhodnutí jen na ničím nepodložených tvrzeních policie.

Jak žalobce již dříve uvedl, oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení stejně jako pouhé ničím nepodložené písemné vyjádření policie k dožádání správního orgánu, kdy přílohou dožádání byla kopie oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nemohou být a nejsou důkazem toho, že žalobce byl pravomocně uznán vinným z přestupku spočívajícího v jednání, za které by bylo možné podle tehdy platného práva provést záznam bodů.

Zejména s ohledem na situaci, kdy žalobce důrazně popírá (nejde o situaci, kdy by si jen nebyl vědom, že se přestupku dopustil - naopak jde o situaci, kdy si je naprosto jistý tím, že se nedopustil přestupku spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu, a kdy zpochybňuje i to, že by bylo prokázáno, že by za jednání představované „jízdou bez bezpečnostního pásu“ bez bližšího popisu toho, jaká povinnost byla porušena), a kdy z popisu jednání „jízda bez bezpečnostního pásu“, uvedeného bez dalšího v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, objektivně nelze spolehlivě dospět k závěru, že došlo k porušení žalobcovy povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což by bylo možné mu podle práva zaznamenat body v registru řidičů, nelze považovat ani ničím nepodložené tvrzení policie uvedené v odpovědi na žádost správního orgánu za dostatečný důkaz, jímž by bylo možné prokázat, že žalobci byly příslušné 2 body zaznamenány podle práva. Byly zjevně zaznamenány bez dostatečného podkladu, neoprávněně, nezákonně a jako takové musí být vymazány.

Žalobce z opatrnosti dodal, že shora uvedenými námitkami není nijak dotčena jeho námitka, že se dne 21. 7. 2009 přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu nedopustil, jak je uvedeno v oznámení policie. Žalobce dále namítl, že údajná skartace bloků (rozhodnutí o projednání přestupků v blokovém řízení) nemůže být k tíži toho, kdo tvrdí, že se nedopustil přestupku, respektive takového jednání, za které je možné podle práva provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Důkazní břemeno v takovém případě nepochybně leží a musí ležet vždy na správních orgánech, neboť po dotčené osobě objektivně nelze spravedlivě požadovat, aby prokazovala negativní skutečnosti. Je věcí státu, aby upravil procesní postupy a skartační lhůty tak, aby správní orgány byly schopny prokázat pokutovými bloky podepsanými přestupci to, že zápis byl proveden podle práva. Policie žádný skartační protokol nepředložila. V dotčeném případě pak žalobce nadále namítl, že policie neměla nikdy k dispozici pokutový blok, který by dokládal to, že se žalobce dopustil dne 21. 7. 2009 na inkriminovaném místě a v inkriminované době přestupku spočívajícího v jednání, které je popisováno a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Pokud by skutečně došlo ke skartaci pokutového bloku, jak tvrdí Policie, musel by být podle předpisů sepsán skartační protokol. Policie netvrdí, že by vycházela

z nějakého skartačního protokolu a ani nepředložila kopii skartačního protokolu. A nepředložila ani kopii jiného dokladu či evidence, z níž by bylo možné zjistit to, co jen tvrdí. Jde o ničím nepodložená tvrzení policie, která žalobce považuje za nepravdivá. Žalobce se přitom přesvědčil o tom, že policie nepředkládá správním orgánům vždy jen pravdivé informace a podklady, kdy např. u pokutového bloku D 1114412 z 24. 2. 2014 do své kopie bloku, kterou následně předložila správnímu orgánu, dopsala část popisu jednání tak, aby prokázala, že záznam bodů byl oprávněný - viz obsah správního spisu. V dotčeném případě, kdy žalobce popírá to, že by se přestupku dopustil, neexistuje pokutový blok, z jehož obsahu by bylo možné zjistit, zejména za co přesně byla pokuta uložena, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení neobsahuje takovou specifikaci jednání, aby bylo možné dospět ke spolehlivému a určitému závěru o porušení konkrétní právní povinnosti, natož aby z něj bylo možné zjistit, že by se mělo jednat o porušení právní povinnosti, za níž bylo lze podle práva provést záznam bodů, a neexistenci jakýchkoliv dalších důkazních prostředků, které by podporovaly tvrzení policie, je nutno postupovat ve prospěch žalobce a body měly být vymazány, respektive tyto body po právu neměly být ze strany správního orgánu vůbec zapsány, když strohý a neurčitý popis skutku v oznámení policie takový zápis nedovoľoval.

V návaznosti pak žalobce namítal, že pokud mu byly dne 21. 7. 2009 neoprávněně zaznamenány dva body do bodového hodnocení, pak v rozporu se zákonem nedošlo dne 1. 6. 2010 k odečtu 4 bodů z bodového hodnocení a že k 1. 6. 2010 měl mít žalobce 0 bodů v registru. Následně měl mít žalobce 0 bodů v registru po odečtu 4 bodů dne 2. 8. 2011 a záznamem bodů z 10. 6. 2014, i kdyby byl záznam oprávněný, což žalobce odmítá, rozhodně nedosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení.

Žalobce závěrem uvedl, že i záznam 3 bodů z 26. 2. 2014 byl proveden neoprávněně, neboť v okamžiku měření rychlosti byl mimo obec a maximální povolenou rychlost tak nepřekročil. Rovněž se nedopustil žádného jednání, které by bylo zařazeno do bodového hodnocení a za které by bylo možné provádět záznam bodů do registru řidičů, pokud jde o záznam dvou bodů z 10. 6. 2014 za údajný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Jde o neoprávněný záznam, který nemá reálný skutkový a zákonný podklad, když příkaz Městského úřadu Domažlice, na němž správní orgány věc staví, nebyl žalobci doručen.

[III] Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil v podání ze dne 27. 1. 2015 tak, že na základě vyjádření policie ze dne 3. 4. 2014, kde se nacházely všechny údaje potřebné k tomu, aby na jejich základě mohly být zaznamenány body do registru řidičů, resp. aby námitka proti záznamu bodů mohla být na jejich podkladě relevantně zamítnuta. Žalovaný se zabýval tím, zda toto oznámení policie postačuje v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, jako další důkaz o spáchaném přestupku, a došel k závěru, že pokud již, jako v tomto případě, došlo vzhledem k dlouhé časové prodlevě ke skartaci pokutového bloku, záznam bodů v evidenci řidičů a oznámení o přestupku, na základě kterého byly body zaznamenány, mohou být porovnány s věrohodným podkladem vydaným příslušným orgánem PČR, svědčícím o tom, že se daný přestupek stal a že byl spáchán určitou osobou. Sdělení Policie ČR ze dne 3. 4. 2014 dle žalovaného tyto atributy

splňuje. Žalobce ve svých vyjádřeních pouze uvedl, že si není spáchání přestupku vědom, aniž toto tvrzení dále konkretizoval či navrhoval důkazy. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupku. Touto problematikou se zabývá též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74.

Od namítaného přestupku uplynula doba téměř pěti let, v průběhu které se mohl žalobce o stavu bodů zaznamenaných v jeho kartě řidiče informovat, což neučinil. Skartační lhůta na pokutové bloky je dostatečně dlouhá k tomu, aby poskytovala jakousi právní jistotu a možnost využít mimořádné opravné prostředky, které umožňuje správní řád a kterými jsou provedení přezkumného řízení a/nebo obnova řízení. Tyto mimořádné opravné prostředky však využity nebyly, jelikož žalobce skutečnost, že přestupek nespáchal, zjistil až po uplynutí téměř pěti let, kdy dosáhl hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Podle názoru odvolacího orgánu dostupné podklady (důkazy) jednoznačně prokazují, že předmětný přestupek byl spáchán, žalobce byl za něj postižen a správní orgán I. stupně za toto protiprávní jednání správně zaznamenal příslušný počet bodů v registru řidičů.

Skutečnost, že pokutový blok byl již skartován (po pěti letech od jeho vydání), nemůže být podle názoru žalovaného důvodem pro to, aby došlo k opravě záznamu bodů v registru řidičů, tedy fakticky k „vymazání“ bodů, které se vztahují k protiprávnímu jednání žalobce ze dne 21. 7. 2009 a které bylo řešeno předmětným pokutovým blokem. To by se jistě mohlo stát za situace, pokud by k dané věci neexistoval jiný podklad (důkaz) o protiprávním jednání odvolatele ze dne 21. 1. 2009. To ale není tento případ. Protiprávní jednání žalobce ze dne 21. 7. 2009 je jednak popsáno v oznámení Policie České republiky o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009 a také ve vyjádření Policie ČR ze dne 3. 4. 2014. Tyto úřední dokumenty jednoznačně potvrzují, že k protiprávnímu jednání došlo a záznam bodů v registru řidičů k této věci se vztahující je oprávněný. Jistě by bylo možné případně opatřit i další důkazy v interních databázích policie, kupř. potvrzení (informace) o tom, že žalobce pokutu na místě uhradil. Existující podkladový materiál je však podle názoru žalovaného dostatečný k tomu, aby mohla být konstatována oprávněnost předmětného záznamu v registru řidičů.

Pokutové bloky jsou a zřejmě i v budoucnu budou policejními orgány v určitých lhůtách pravidelně skartovány, neboť skartace úředních dokumentů je standardním úkonem orgánů veřejné moci. Argumentovat na tomto podkladě tak, že se přestupek vůbec nestal (pokud byl pokutový blok po pěti letech od spáchání přestupku skartován), je podle názoru žalovaného ryze účelovým argumentem, a pokud by mu mělo být přisvědčeno, šlo by ze strany správního orgánu o naprosto nemístný právní formalismus a nesprávný postup. Jestliže je z jiných podkladů (důkazů) zřejmé, že k protiprávnímu jednání došlo, pak nelze postupovat tak, jak navrhuje žalobce.

Z výše popsaných důvodů navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Ohledně přestupku ze dne 21. 7. 2009 není k dispozici příslušný pokutový blok. Rozhodné je tu tedy to, zda námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče týkajícímu se tohoto přestupku bylo možno zamítnout a provedený záznam bodů potvrdit toliko na základě oznámení Policie ČR ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061, o uložení pokuty v blokovém řízení a odpovědi Policie ČR na dožádání správního orgánu ze dne 3. 4. 2014, čj. KRPP-48848-3/ČJ-2014-030022.

K uvedenému otázkou lze v soudní praxi nalézt tuto inspiraci: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS), „Tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74) a „Správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek

spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33).

V dané souvislosti je třeba zmínit také tyto názory: „*Rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010-105) a „*Pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilý podklad pro záznam bodů do registru (§ 123b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích), není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20).

Pro soudní přezkum je tudíž relevantní řidičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty.

V daném případě žalobce v řízení před správními orgány uváděl prakticky jen to, že se dne 21. 7. 2009 nedopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu (námitky datované dne 25. 7. 2014 a vyjádření k podkladům datované dne 31. 8. 2014, jakož i doplnění odvolání datované dne 8. 10. 2014). Teprve v žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu se žalobce vyjádřil tak, že si je naprosto jistý v tom, že se dne 21. 7. 2009 nedopustil dopravního přestupku, natož pak aby se jej dopustil v centru Kdyně. Nejde tedy o situaci, kdy by si nebyl vědom toho, zda se něco stalo. Naopak si je plně vědom toho, že se nic takového nestalo. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby nyní, po téměř pěti letech, prokazoval to, že se nedopustil dopravního přestupku v centru Kdyně. Vozidlo zmiňované v oznámení policie užívala celá řada osob a doklady měl žalobce často uloženy přímo ve vozidle. Závěry soudní praxe přitom nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. V nyní projednávaném případě žalobce správním orgánům sdělil pouze to, že se přestupku nedopustil. Další informace uplatnil až v žalobě ke krajskému soudu. Na tyto informace ovšem nemohlo být ve správním řízení reagováno a uvedené informace podle názoru soudu ještě nedosahují intenzity soudní praxí požadovaných „skutečností konkretizujících toto tvrzení“.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku samotného (z logiky věci: s výjimkou podpisů). K tomu se Nejvyšší soud vyjádřil takto: „*Srovnají-li se uvedené náležitosti rozhodnutí vydaných v blokovém řízení s požadavky, jaké klade na správní rozhodnutí ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a jaké uvádí u výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, ustanovení § 77 zákona o přestupcích, vyplývá z toho, že ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích zahrnují jako povinný (esenciální) obsah rozhodnutí vydaných v blokovém řízení i údaje uvedené*

*v obou citovaných ustanoveních správního řádu a zákona o přestupcích. Uvedená ustanovení je proto třeba považovat za speciální, a to jak ve vztahu k ustanovení § 47 zákony č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tak i k ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Kdyby totiž platilo, že na rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (uložení pokuty v blokovém řízení, blok na pokutu na místě nezaplacenou) se vztahují i obecná ustanovení o náležitostech správního rozhodnutí, tj. ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a ustanovení § 77 zákona o přestupcích, byla by ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích nadbytečnými (obsoletními).“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000). Z řečeného plyne, že zde musí být přiměřeným způsobem uveden též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny a druh a výměra sankce. Pokutový blok ovšem nelze posuzovat s rigidní přísností. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkovitým vyjádřením „jízda bez bezpečnostního pásu“, je-li tato díkce doplněna odkazem na zákonné ustanovení, ve kterém je přestupek specifikován. V daném případě je zřejmé, že se žalobce dopustil přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Z tohoto úhlu pohledu je třeba nazírat také na to, že v oznámení o uložení pokuty absentuje ustanovení zákona o silničním provozu, které mělo být porušeno. Za podmínky, že tam uvedené ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 12. 2009, stanovovalo, že *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis (= zákon o silničním provozu)*, v popisu skutku se konstatovala jízda bez bezpečnostního pásu a v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se stanovovalo, že *řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu (= zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích)*, je podle názoru soudu z oznámení o uložení pokuty dostatečně zřejmo, jak bylo jednání žalobce skutkově vymezeno a právně posouzeno a jaká sankce a v jaké výši mu byla uložena. Soud nenabyl přesvědčení o tom, že by tu došlo k nesrozumitelnosti nebo že přestupek nebyl jako konkrétní, individualizované jednání (vůbec) vymezen.*

V potvrzení oznámení ze dne 22. 7. 2009 došlo k určitému zpřesnění skutku i k určitému zpřesnění právní kvalifikace, ale pro soud je podstatné, že skutek a jeho právní posouzení jsou uvedeny již v oznámení o uložení pokuty, a to v tom rozsahu a kvalitě, která u soudního přezkumu obstojí. Význam odpovědi ze dne 3. 4. 2014 shledává soud v tom, že bylo potvrzeno, že dne 22. 7. 2009 pod čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061 oznámení o uložení pokuty uvedeného obsahu odešlo od Policie České republiky k civilnímu správnímu orgánu. V odpovědi ze dne 3. 4. 2014, čj. KRPP-48848-3/ČJ-2014-030022, bylo něco doplněno, ale nedošlo k nahrazení nebo zpochybnění původního dokumentu.

Na základě uvedeného došel soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení Policie ze dne 22. 7. 2009, čj. CPPL-3855/PŘ-2009-034061. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že se přestupku nedopustil, ale toto tvrzení dále nekonkretizoval a nenavrhoval důkazy k jeho prokázání. Uvedené oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se tam vymezený přestupek dne 21. 7. 2009 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Soud tedy přisvědčuje názoru správních orgánů, že na základě předmětného oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést.

K vyjádření žalovaného soud dodává, že skartační lhůty by měly být nastaveny tak, aby pokutové bloky mohly být k dispozici po celou dobu, kdy bude třeba spáchání přestupku prokazovat. Náhradní prokazování spáchání přestupku by mělo být spíše výjimkou v případech zvláštního zřetele hodných. V přezkoumávaném případě je to odůvodněno rozsáhlými změnami ve Službě cizinecké policie v souvislosti s přijetím zákona č. 427/2010 Sb., kdy tato služba – mimo jiné – přestala být dnem 31. 12. 2010 útvar s celostátní působností a byla dnem 1. 1. 2011 organizačně začleněna do krajských ředitelství policie.

Žalobce brojil rovněž proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče týkajícímu se přestupků ze dne 26. 2. 2014, resp. 10. 6. 2014. K předmětné otázce zaujal Nejvyšší správní soud toto stanovisko: „*V řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.*“ (rozsudek ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16). S ohledem na tento právní názor nelze mít námitku proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče týkajícímu se přestupků ze dne 26. 2. 2014, resp. 10. 6. 2014 za důvodnou. Stran otázky doručení příkazu Městského úřadu Domažlice ze dne 22. 5. 2014 soud odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě, v němž se uvádí, že tento příkaz byl žalobci doručen dne 23. 5. 2014 (žalobce ho převzal osobně). Žalobci, resp. jeho zástupci bylo toto vyjádření žalovaného soudem zasláno, žalobce se k němu nevyjádřil a nečinil již dále tuto otázkou spornou. Nadto, součástí správního spisu je fotokopie doručky, dle které žalobce převzal příkaz ze dne 22. 5. 2014, čj. MeDO-26362/2014-Králj., skutečně dne 23. 5. 2014.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. března 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková